BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LIV ■ NÚM. 48 | 30 de novembre de 2025 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Advent: temps de sembrar i deixar-se fer

Estimats germans i germanes:

Donem la benvinguda a l'Advent sota la llum del Jubileu de l'Esperança, aquesta certesa que no decep a qui es deixa caure a les seves mans, perquè les seves arrels neixen del cor de Déu (cf. *Rm* 5,55). Al llarg d'aquest Any Jubilar, hem estat convidats —tal com ens recorda la butlla *Spes non confundit*— a «deixar-nos atraure per l'esperança», a redescobrir que la història no està abandonada a una sort de foscor, sinó que roman habitada per la presència fidel del Senyor Ressuscitat, que camina al nostre costat com a pelegrí delicat, complaent i silenciós.

Així mateix, ens acostem al final del Jubileu i, amb això, s'obre un temps propici per deixar-se fer pel viscut i pel que encara queda per viure. Mirem cap enrere amb gratitud i cap endavant amb conversió i, amb la humilitat pròpia del Senyor Jesucrist, preguntemnos: com ha estat la nostra sembra durant aquest any? Hem estat veritables conreadors de fe, esperança i caritat, fent germinar signes de vida allí on d'altres només veuen desert? O, per contra, hem deixat que el cansament, l'apatia i el descoratjament apaguessin la confiança en aquest Déu que tot ho renova?

L'Advent reviu en nosaltres la certesa que Déu mai deixa de venir i ens recorda que encara som a temps, perquè amb Ell tot arriba a la seva hora (cf. *Ecl* 3,1). Els seus designis mai s'equivoquen, i el seu favor no arriba ni abans ni després, sinó just quan el cor està disposat a acollir-lo. Ell no mesura amb rellotges, sinó amb amor; i aquesta tendresa infinita ens convida avui a deixar-nos caure en la terra del món com a llavors de consol, d'alegria i de fe.

Sant Agustí deia que «la nostra esperança és Crist». I, per tant, «si sofreix, sofrim amb Ell; si ressuscita, ressuscitem amb Ell». Què implica això per a cadascun de nosaltres? Implica ser sembrat no com una cosa romàntica o idíl·lica, sinó que suposa morir una mica, deixar-se fer mal en l'amargor dels més vulnerables i deixar-se amagar en l'heretat del sofriment humà. Romanguem allí on Crist continua crucificat: en la presó on la solitud es torna cadena perpètua, en la família que travessa la sendera del descoratjament, en el treball on falta esperança, a l'hospital on cada respiració és un combat, en la residència on el temps pesa i la mirada busca desesperadament el consol, en l'orfenat on un nen espera una veu que el nomeni, en el menjador social on el pa i la pena es comparteixen... Allí, precisament, Crist ens espera.

L'Advent és el temps d'aprendre de nou aquesta lògica divina: la d'un Déu que no tem enfonsar-se en el fang per a refer la terra fràgil d'una humanitat ferida.

Demanem-li al Senyor que, en acostar-se Nadal, ens vessi en els llocs on l'amor sembla absent i ens concedeixi la gràcia de ser signes vius de la seva admirable i piadosa paciència.

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una llum d'esperança al final de la vida

El passat 15 de novembre, amb la participació de l'Institut Borja de Bioètica (IBB), la Universitat Internacional de Barcelona (UIC) va acollir una jornada que portava per títol «El paper de la família al final de la vida: una llum d'esperança».

En un temps en què el debat sobre l'eutanàsia és cada vegada més present, aquesta iniciativa convida a mirar la fragilitat humana des de l'amor i no des de la por. Aquest debat ha suposat una aportació de les universitats catòliques de Barcelona a la reflexió sobre els reptes ètics, familiars i espirituals al final de la vida. S'ha comptat, entre d'altres, amb Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, i la doctora Gabriella Gambino, subsecretària del Dicasteri pels Laics, la Família i la Vida.

En la nostra societat, on sovint es tem el patiment i es busca evitar-lo a tota costa, la família continua sent l'espai on la vida s'acompanya fins al final amb tendresa. No es tracta d'allargar la vida a qualsevol preu, sinó de cuidar fins a l'últim instant, reconeixent la dignitat que tota persona conserva, fins i tot, en la malaltia i la dependència.

El testimoni de la Maria i la seva mare Carmen ajuda a comprendre'l. La Carmen, malalta d'ELA, va rebutjar l'eutanàsia i va demanar a la seva filla simplement que no la deixés sola. La Maria, en recordar-ho, confirma que aquells mesos finals van ser els més durs, però també els més plens d'amor: «Aprenc el que significa cuidar, esperar i reviure». A casa, envoltada dels seus i sostinguda pels sagraments, la Carmen va partir en pau. «No hi va haver desesperació, sinó una serenitat que només pot venir de Déu», explica la seva filla.

Històries com aquesta mostren que l'acompanyament familiar i espiritual pot transformar el final de la vida en un camí de reconciliació i esperança. Davant la cultura del descart, la fe cristiana proclama que cada vida té valor fins a l'últim sospir. En paraules del papa Francesc: «Cuidar no significa obstinar-se, sinó estimar fins al final.»

Jornades com aquesta volen precisament promoure aquesta cultura de la cura. Perquè metges, teòlegs, familiars i agents pastorals reflexionin junts sobre com la família es converteix en llar i escola d'humanitat davant el dolor. No es tracta només de parlar de la mort, sinó de redescobrir el sentit profund de la vida. Perquè quan una vida arriba al seu final, el que més es necessita no és una solució ràpida, sinó presència, amor i fe compartida: aquesta llum d'esperança que cap llei pot substituir.

Mn. Josep Ramon Pérez
Canonge de la Catedral de Barcelona

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Adviento: tiempo de sembrar y dejarse hacer

Estimados hermanos y hermanas:

Damos la bienvenida al Adviento bajo la luz del Jubileo de la Esperanza, esa certeza que no decepciona a quien se deja caer en sus manos porque sus raíces nacen del corazón de Dios (cf. *Rm* 5,5). A lo largo de este Año Jubilar, hemos sido invitados —tal y como nos recuerda la bula *Spes non confundit* del papa Francisco— a «dejarnos atraer por la esperanza», a redescubrir que la historia no está abandonada a una suerte de oscuridad, sino que permanece habitada por la presencia fiel del Señor Resucitado, que camina a nuestro lado como peregrino delicado, complaciente y silencioso.

Asimismo, nos acercamos al final del Jubileo y, con ello, se abre un tiempo propicio para dejarse hacer por lo vivido y por lo que aún queda por vivir. Miremos hacia atrás con gratitud y hacia adelante con conversión y, con la humildad propia del Señor Jesucristo, preguntémonos: ¿cómo ha sido nuestra siembra durante este año? ¿Hemos sido verdaderos cultivadores de fe, esperanza y caridad, haciendo germinar signos de vida allí donde otros solo ven desierto? ¿O, por el contrario, hemos dejado que el cansancio, la apatía y el desánimo apagaran la confianza en ese Dios que todo lo renueva?

El Adviento reaviva en nosotros la certeza de que Dios nunca deja de venir y nos recuerda que todavía estamos a tiempo, porque en Él todo llega a su hora (cf. *Ecl* 3,1). Sus designios nunca se equivocan, y su favor no llega antes ni después, sino justo cuando el corazón está dispuesto a acogerlo. Él no mide con relojes, sino con amor; y esta ternura infinita nos invita hoy a dejarnos caer en la tierra del mundo como semillas de consuelo, de alegría y de fe.

San Agustín decía que «nuestra esperanza es Cristo». Y, por tanto, «si sufre, sufrimos con Él; si resucita, resucitamos con Él». ¿Qué implica esto para cada uno de nosotros? Implica ser sembrado no como algo romántico o idílico, sino que supone morir un poco, dejarse doler en la amargura de los más vulnerables y dejarse esconder en la heredad del sufrimiento humano. Permanezcamos allí donde Cristo continúa crucificado: en la cárcel donde la soledad se vuelve cadena perpetua, en la familia que atraviesa el sendero del desánimo, en el trabajo donde falta esperanza, en el hospital donde cada respiración es un combate, en la residencia donde el tiempo pesa y la mirada busca desesperadamente el consuelo, en el orfanato donde un niño espera una voz que le nombre, en el comedor social donde el pan y la pena se comparten... Allí, precisamente, Cristo nos espera.

El Adviento es el tiempo de aprender de nuevo esa lógica divina: la de un Dios que no teme hundirse en el barro para rehacer la tierra frágil de una humanidad herida. Pidámosle al Señor que, al acercarse la Navidad, nos derrame en los lugares donde el amor parece ausente y nos conceda la gracia de ser signos vivos de su admirable y piadosa presencia.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Reunió del Consell Pastoral Diocesà al Seminari

El dissabte 18 d'octubre, festivitat de sant Lluc, es va celebrar al Seminari la sisena reunió del Consell Pastoral Diocesà, presidida pel bisbe Sergi Gordo. Durant la trobada es va presentar el nou equip de Cúria Diocesana i es van exposar les tres Prioritats Evangelitzadores que orientaran el camí pastoral dels propers anys: el Primer Anunci, l'acompanyament espiritual i vocacional, i la formació compartida dels agents de pastoral.

Aquest curs 2025-2026 se centrarà especialment en el Primer Anunci, sobre el qual els membres del Consell van reflexionar i compartir propostes. El bisbe Sergi animà a continuar el procés sinodal amb esperit de comunió i servei, deixant actuar amb llibertat l'Esperit Sant en la vida de l'Església.

També es va presentar la iniciativa del Servei d'Acompanyament i Mediació Familiar Canònica (SAMIC), per donar suport a les famílies en dificultat.

La reunió va concloure amb una pregària d'acció de gràcies i un dinar fraternal.

Maria Joana Querol Beltrán
Secretària del CPD

La Comissió Sinodal Diocesana participa en el Jubileu dels equips sinodals a Roma

Del 24 al 26 d'octubre, nou membres de la Comissió Sinodal Diocesana, acompanyats pel bisbe Mons. Sergi Gordo, vam participar a Roma en el Jubileu dels equips sinodals i dels òrgans de participació. Van ser dies intensos i fecunds de comunió eclesial, compartits amb persones dels cinc continents, tots units pel desig d'escoltar l'Esperit Sant a través de seminaris, moments de pregària i celebració, i les anomenades converses de l'Esperit.

Juntament amb equips sinodals d'altres diòcesis del món, ens hem sentit cridats a redescobrir l'Església com a signe visible de la unió entre Déu i els homes, poble de fills i filles de Déu, reunits en una mateixa abraçada d'amor.

Acollim amb alegria la missió que el papa Lleó XIV ens encomana com a equip sinodal: ser expressió concreta d'una Església diocesana que viu la comunió, on les relacions es regeixen per la lògica de l'amor, sabent que ningú no està cridat a manar ni a imposar les seves idees, sinó a servir, escoltar els altres i caminar junts a la llum de la Paraula, impulsats per l'Esperit fins que, per la força de l'amor, el «jo» deixi espai al «nosaltres», superant personalismes i divisions, i esdevenint comunitat.

Aquests dies jubilars, viscuts en fraternitat i pregària, han estat un signe visible d'aquest desig compartit: una Església sinodal, ministerial i servidora, totalment centrada en Crist i al servei de totes les persones, especialment els més pobres i vulnerables.

Que la Mare de Déu de la Cinta intercedeixi per la nostra Església diocesana i mantingui viu l'anhel de comunió, perquè, enmig de les nostres diferències, continuem caminant junts, oberts a les necessitats de tots els nostres germans.

Gna. Pilar Goterris
Membre de la Comissió Sinodal Diocesana

Commemoració dels Fidels Difunts al cementeri de Tortosa

El passat 2 de novembre, festa dels Fidels Difunts, el bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, va presidir l'Eucaristia al cementeri de la ciutat, acompanyat pel vicari general, Mn. Joan Guerola, i altres preveres de les parròquies tortosines. La celebració, preparada per la parròquia dels Àngels, va reunir nombrosos fidels que van pregar pels seus familiars i amics difunts, així com per tots aquells que ja han estat cridats a la vida eterna.

En la seva homilia, el bisbe Sergi recordà que la mort no és el final, sinó el pas cap a una nova vida en Déu. Va animar els presents a viure amb fe i esperança, confiant que els nostres difunts viuen en la llum i la pau del Senyor.

També exhortà a preparar-nos cada dia per a l'encontre definitiu amb Crist, vivint amb amor, vetlla i servei. La celebració viscuda amb profund recolliment i pregària, conclogué amb la benedicció solemne i el cant a la Mare de Déu de la Cinta.

Maria Joana Querol Beltrán

Presa de possessió del nou arxipreste de l'Arxiprestat els Ports-Maestrat

Aquest dimecres, 5 novembre, durant la reunió del Consell Episcopal, va tenir lloc la presa de possessió del nou arxipreste de l'Arxiprestat els Ports-Maestrat, Mn. Carlos Luis García Talarn.

En el decurs de l'acte, Mn. Carlos Luis va realitzar el jurament, la professió de fe i el jurament de fidelitat, segons estableix el ritual per a aquests casos.

La cancellera-secretària general, Sra. Alba Vilaplana, va donar lectura al nomenament corresponent, que posteriorment va ser signat pel bisbe de Tortosa i pel nou arxipreste.

Amb aquest acte, Mn. Carlos Luis García Talarn inicia oficialment el seu servei com a arxipreste de l'Arxiprestat els Ports-Maestrat, assumint la responsabilitat de coordinar i acompanyar pastoralment les parròquies que en formen part.

MCS Bisbat Tortosa

AGENDA

- **Dilluns 1,** Teresianes de Jesús, a les 10.30 h, recés d'Advent del clergat.
- **Dimecres 3,** Seminari, a les 10.30 h, Consell Episcopal.
- **Divendres 5,** Catedral, a les 17 h, Jubileu diocesà de la Vida Consagrada.
- **Dissabte 6,** Albocàsser, centre penitenciari, a les 10 h, missa. / Roquetes, a les 18 h, inauguració de la porta de l'Església.
- **Diumenge 7,** Tarragona, centre penitenciari Mas d'Enric, a les 8.30 h, missa. / Amposta, parròquia de l'Assumpció de Maria, a les 11.30 h, missa del 10è aniversari de la Llar Bethània.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 4,2-6 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger Filock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata M. Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prevere al monestir de la Laura de Sant Sabas (Mar Saba) i dr. de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Dalmau (o Dalmai), bisbe de Rodez; sant Sabas (s. VI), abat i fund. monestir de Mar Saba, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg. i mr.

6. ■ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i mr. (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló.

7. ■ **Diumenge vinent,** II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 11,1-10 / Sl 71 / Rm 15,4-9 / Mt 3,1-12]. Sant Ambròs o Ambrosi († 397), bisbe de Milà i dr. de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

Diumenge I d'Advent (A)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.» Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falços de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu.» / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fora pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fora presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Lectura de la libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén. En los días futuros estará firme el monte de la casa del Señor, en la cumbre de las montañas, más elevado que las colinas. Hacia él confluirán todas las naciones, caminarán pueblos numerosos y dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob. Él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, la palabra del Señor de Jerusalén». Juzgará entre las naciones, será árbitro de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor.

Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor»! / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / Voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,11-14a)

Hermanos: Comportaos reconociendo el momento en que vivís, pues ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora la salvación está más cerca de nosotros que cuando abrazamos la fe. La noche está avanzada, el día está cerca: dejemos, pues, las obras de las tinieblas y pongámonos las armas de la luz. Andemos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas y borracheras, nada de lujuria y desenfreno, nada de riñas y envidias. Revestíos más bien del Señor Jesucristo.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. En los días antes del diluvio, la gente comía y bebía, se casaban los hombres y las mujeres tomaban esposo, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: dos hombres estarán en el campo, a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo, a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón, estaría en vela y no dejaría que abrieran un boquete en su casa. Por eso, estad, también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre».

COMENTARI

«Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca»

Comencem un nou any litúrgic en el qual ens acompanyarà l'evangelista Mateu. La nostra mirada en aquest temps d'Advent s'orienta ja cap al naixement del Salvador per al qual ens preparem en aquestes setmanes. La primera lectura ja albira aquest temps: *Pugem a la muntanya del Senyor, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes;* serà Jesús qui ens marcarà el camí que hem de seguir. I ens explica quina serà la seva missió: *Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaren relles de les seves espases i falços de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra.* Aquest serà precisament el missatge d'aquell infant que naixerà a Betlem: un món de pau, sense guerra, sense odis. Segur que aquest és també el nostre desig! I les lectures ens demanen que estiguem alerta, que vetllem, que ens deixondim de la nostra son: *Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos*. Què hem de fer, doncs? *Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia.* I Pau precisa com ha de ser el nostre capteniment: *Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges*. Hem de ser un altre Crist: *Que el vostre vestit sigui Jesucrist*. I Jesús a l'evangeli ens ha parlat de la fi del món, *quan vindrà el Fill de l'home* i ens demana que estiguem alerta: *Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor*. I posa un exemple: si sabéssim a quina hora ve el lladre, no el deixaríem entrar. Són imatges per convidar-nos a estar alerta. Per això diu: *Estigueu a punt també vosaltres que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada*. Vindrà sens dubte a la fi del món, però vindrà també ara de manera especial per Nadal. Que no ens agafi distrets, pensant només en *menjar i beure, en plaers i impureses, en renyines i enveges. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca*, treballem per la pau com ens demana Isaïes. Estiguem a punt!

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.